

## Arrest

nr. 219 438 van 4 april 2019  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2018 tot weigering van de aanvraag tot herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2013 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenoot van een Belgische onderdaan (F-kaart).

Op 13 augustus 2013 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van de gevraagde F-kaart. Deze kaart is geldig tot 31 juli 2018.

Op 15 januari 2014 wordt de verzoekster, ingevolge een melding van vertrek naar het buitenland, afgevoerd uit het vreemdelingenregister.

Op 5 juli 2018 vraagt de verzoekster om de herinschrijving in het vreemdelingenregister en om de verlenging van de F-kaart.

Op 10 september 2018 weigert de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 5 november 2018 en is als volgt gemotiveerd:

*"(...)*

*S., L. N.*

*Geboren te A. op (...)1988*

*Nationaliteit Kazachstan*

*Adres: (...)*

*N.N. (...)*

*(...)*

*Betrokkene werd op 15.01.2014 afgevoerd uit het vreemdelingenregister ingevolge melding van haar vertrek naar het buitenland. Betrokkene stelt tot april 2014 in Kazachstan verbleven te hebben. Op 05.07.2018 echter heeft zij pas gevraagd om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.*

*Na onderzoek van betrokkenes dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.*

*Er is immers niet voldaan aan de wettelijke vereisten. Betrokkene is klaarblijkelijk wel met een geldig verblijfsdocument België ingereisd, maar heeft zich niet binnen de vijftien dagen aangemeld bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats, zoals bepaald in art. 39, §1 van het KB betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen dd. 08.10.1981:*

*"De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:*

*[...] zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest"*

*Betrokkene kan zich zodoende niet beroepen op het recht op terugkeer.*

*Nazicht in het dossier leert dat betrokkene ook niet voldoet aan de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art 19, §4,1° tot 3°.*

*De herinschrijving dient geweigerd te worden.*

*Betrokkene heeft uiteraard wel de mogelijkheid een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van haar verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden.*

*(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de (materiële) motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging. De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe:

*4.1*

*Dat vaststaat dat door verweerder reeds op 10 september 2018 een definitieve weigeringsbeslissing heeft genomen aangaande verzoeksters aanvraag tot herinschrijving verzoekster alsnog de mogelijkheid te bieden bijkomende bewijzen aangaande haar aanwezigheid in België gedurende de periode van 4.07.2015 tot 5.09.2017 voor te leggen.*

*Dat derhalve sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.*

*Dat immers verweerder reeds een beslissing neemt terwijl verzoekster het recht heeft om alsnog bijkomende bewijsstukken neer te leggen.*

*Dat verweerder vaststelt dat de aanwezigheid van verzoekster niet is aangetoond in de periode van 4.07.2015 tot 5.09.2017 en verzoekster geenszins de mogelijkheid biedt om alsnog bijkomende bewijsstukken neer te leggen.*

*4.2*

*Dat derhalve verweerder zonder enige afdoende motivering geenszins heeft rekening gehouden met verzoeksters recht om alsnog bijkomende bewijsstukken neer te leggen waardoor er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.*

*4.3*

*Dat tenslotte verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeksters raadsman neergelegde bewijsstukken aangaande verzoeksters aanwezigheid in België van 4.07.2015 tot 5.09.2017 (attest van Arteveldehogeschool Gent, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat verzoekster tijdens de academiejaren 2015-2016 en 2016-2017 de lessen "Bachelor in de verpleegkunde" heeft gevolgd, stortingstickets KBC Bank Gent op naam van verzoekster gedurende de periode 2015, 2016 en 2017, en overschrijvingsbewijzen huur kot gedurende de periode 2015, 2016 en 2017) samen geen rekening kan worden gehouden.*

*Dat in het attest van Arteveldehogeschool Gent dd. 25.09.2017 uitdrukkelijk gesteld wordt dat verzoekster tijdens de academiejaren 2015-2016 en 2016-2017 de lessen "Bachelor in de verpleegkunde" daadwerkelijk heeft gevolgd aan de Arteveldehogeschool Gent.*

*Dat dit attest, in tegenstelling met de bewering van verweerder, geen louter inschrijvingsbewijs betreft maar duidelijk aangeeft dat verzoekster tijdens voormelde academiejaren de lessen heeft gevolgd aan de hogeschool te Gent.*

*Verweerder laat na in zijn weigeringsbeslissing te motiveren waarom de talrijke stortingstickets KBC Bank door verzoekster te Gent gedurende de periode van 2015, 2016, 2017 (bijlage 7 van verzoeksters schrijven dd. 5.07.2018 aan de stad Gent) niet kunnen weerhouden worden als bewijs van haar aanwezigheid in België van 4.07.2015 tot 5.09.2017.*

*Tenslotte weigert verweerder onterecht de overschrijvingsbewijzen huur kot gedurende de periode 2015, 2016 en 2017 (verhuurder J. D. S. tot 31.03.2018 en vanaf 1.04.2018 verhuurder J. H.) te weerhouden als bewijs van verzoeksters aanwezigheid in België gedurende de periode 2015, 2016 en 2017.*

*De vaststelling dat overschrijvingen evenzeer vanuit het buitenland zouden kunnen gebeuren is uiterst vergezocht nu verzoekster zelf persoonlijk de overeenkomst voor een studentenkamer (voor haarzelf) heeft ondertekend in 2014 (met als verhuurder J. D. S.) en enkel het goed kon gebruiken voor haar persoonlijk gebruik (art. 6 huurovereenkomst gevoegd bij het schrijven dd. 5.07.2018).*

*Dat er sprake is van schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

*Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.”*

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden akte de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, zijn opgenomen als waarom verzoeksters aanvraag tot herinschrijving wordt geweigerd. De gemachtigde motiveert met name dat er niet voldaan is aan de wettelijke vereisten, zoals bepaald in artikel 39, §1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). De gemachtigde geeft tevens de feitelijke overwegingen aan die hem tot dit besluit hebben gebracht, nl.:

*“Betrokkene werd op 15.01.2014 afgevoerd uit het vreemdelingenregister ingevolge melding van haar vertrek naar het buitenland. Betrokkene stelt tot april 2014 in Kazachstan verbleven te hebben. Op 05.07.2018 echter heeft zij pas gevraagd om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.*

*Na onderzoek van betrokkenes dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.*

*Er is immers niet voldaan aan de wettelijke vereisten. Betrokkene is klaarblijkelijk wel met een geldig verblijfsdocument België ingereisd, maar heeft zich niet binnen de vijftien dagen aangemeld bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats, zoals bepaald in art. 39, §1 van het KB betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen dd. 08.10.1981:*

*“De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:*

*[...] zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest”*

*Betrokkene kan zich zodoende niet beroepen op het recht op terugkeer.*

*Nazicht in het dossier leert dat betrokkene ook niet voldoet aan de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art 19, §4,1° tot 3°.”*

Het determinerend motief van de bestreden weigeringsbeslissing bestaat er aldus in dat de verzoekster meer dan drie maanden afwezig is geweest in België en dat zij, in weerwil van het bepaalde in artikel 39, §1, van het vreemdelingenbesluit, zich niet binnen de vijftien dagen na haar terugkeer naar België heeft aangemeld bij het gemeentebestuur, zodat zij geen recht op terugkeer, zoals bedoeld in artikel 19, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, kan genieten.

De verzoekster brengt in haar eerste middel een inhoudelijke kritiek naar voor waarmee zij wil aantonen dat er ten onrechte of op onzorgvuldige wijze werd vastgesteld dat zij geen bewijs heeft voorgelegd van

een aanwezigheid in België van 4 juli 2015 tot 5 september 2017, doch deze kritiek is niet gericht tegen de motieven van de bestreden akte *an sich*. De vaststelling dat de verzoekster haar aanwezigheid in België niet heeft aangetoond in de voornoemde periode, is immers niet opgenomen in de bestreden akte zelve, maar in een verklarende nota die werd opgenomen in het administratief dossier.

Bovendien, zelfs al zou worden aangenomen dat deze verklarende nota toch deel uitmaakt van de bestreden weigeringsbeslissing, dan nog dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in deze nota, net als in de bestreden beslissing zelve, uitdrukkelijk en met citering van artikel 39, §1, van het vreemdelingenbesluit, heeft geconcludeerd dat de verzoekster zich niet kan beroepen op het recht op terugkeer aangezien zij zich pas meer dan vier jaar na terugkomst bij het gemeentebestuur heeft aangemeld. De gemachtigde geeft hierbij tevens aan dat dit de reden is waarom geen bijkomende bewijzen worden opgevraagd betreffende de aanwezigheid in België in de periode van 4 juli 2015 tot 5 september 2017.

Met de inhoudelijke kritiek op de vaststelling dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in België aanwezig was in de periode van 4 juli 2015 tot 5 september 2017 en met de kritiek dat er geen bijkomende bewijzen werden opgevraagd van de aanwezigheid in de desbetreffende periode, toont de verzoekster dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd door het determinerend motief dat de verzoekster zich, in weerwil van artikel 39, §1, van het vreemdelingenbesluit, niet binnen de vijftien dagen bij het gemeentebestuur heeft aangemeld zodat zij hoe dan ook geen recht op terugkeer kan genieten. De verzoekster betwist dit determinerend motief niet.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve niet aangetoond.

De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoekster bij de uiteenzetting van haar eerste middel een inhoudelijke kritiek naar voor brengt inzake de vaststelling dat zij met de bij de aanvraag gevoegde stukken niet heeft aangetoond dat zij in België aanwezig was in de periode van 4 juli 2015 tot 5 september 2017. De verzoekster verwijt de gemachtigde tevens dat deze geen bijkomende bewijzen heeft opgevraagd om alsnog haar aanwezigheid in de voornoemde periode aan te tonen. Hiermee toont zij echter nog niet aan dat de gemachtigde in strijd met de voorliggende gegevens, of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben vastgesteld dat de verzoekster geen recht op terugkeer kan doen gelden omdat zij zich, na een afwezigheid van meer dan drie maanden, niet binnen de vijftien dagen bij het gemeentebestuur heeft gemeld, zoals dat is vereist door artikel 39, §1, van het vreemdelingenbesluit.

Het recht op terugkeer wordt geregeld in artikel 19 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

*“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.*

*Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.*

*Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen*

*De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.*

*Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.*

*De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.*

*§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.*

*De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.*

*§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.*

*§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :*

*1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;*

*2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;*

*3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°."*

In uitvoering van artikel 19, §3, van de vreemdelingenwet heeft de Koning in artikel 39, §1, van het vreemdelingenbesluit de volgende regeling uitgewerkt:

*"De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, eerste lid van de wet, wil genieten, moet:*

*- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;*

*- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.*

*Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult § 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."*

Artikel 19, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfsvergunning en het land verlaat, *quod in casu*, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk. Om dit recht op terugkeer te kunnen genieten moet de vreemdeling, conform artikel 39, §1, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit, zich evenwel binnen de vijftien dagen aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

De Raad wijst erop dat de verzoekster in haar aanvraag van 5 juli 2018 zelf heeft aangegeven dat zij van september 2013 tot april 2014 (dit is meer dan drie maanden) in Kazachstan verbleef om er haar opleiding verpleegkundige af te werken. De verzoekster brengt thans wel een kritiek naar voor inzake het vastgestelde gebrek aan bewijs (en de onmogelijkheid om bijkomende bewijzen bij te brengen) van haar aanwezigheid in België in de periode van 4 juli 2015 tot 5 september 2017, doch zij betwist op geen enkele wijze dat zij meer dan drie maanden afwezig is geweest en dat zij nagelaten heeft zich binnen de drie maanden na de terugkeer naar België aan te melden bij het gemeentebestuur. De verzoekster betwist het determinerend motief van de bestreden beslissing bijgevolg niet.

De Raad merkt in dit kader op dat dit determinerend motief impliceert dat de verzoekster hoe dan ook geen recht op terugkeer kan genieten omdat zij niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 39, §1, van het vreemdelingenbesluit, met name omdat zij meer dan drie maanden afwezig is geweest en heeft nagelaten om zich binnen de drie maanden na de terugkeer aan te melden bij het gemeentebestuur. De vraag of de verzoekster al dan niet bewezen heeft dat zij in België was in de periode van 4 juli 2015 tot 5 september 2017 en de vraag of zij alsnog moest worden toegelaten om dienaangaande bijkomende bewijzen voor te leggen, doet aan dit determinerend motief geen afbreuk. Dit wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven in de verklarende nota die zich in het administratief dossier bevindt en die ook door de verzoekster bij het verzoekschrift werd gevoegd. Hierin wordt met name aangegeven dat er geen bijkomende bewijzen van aanwezigheid voor de voornoemde periode worden overgemaakt aangezien de verzoekster zich, in weerwil van de verplichting voorzien in artikel 39, §1, van het vreemdelingenbesluit, pas meer dan vier jaar na haar terugkeer bij het gemeentebestuur heeft gemeld zodat zij zich niet kan beroepen op het recht op terugkeer. De kwestie of de verzoekster al dan niet aangetoond heeft dan wel alsnog kan aantonen dat zij in België was in de periode van 4 juli 2015 tot 5 september 2017, is *in casu* niet relevant aangezien de gemachtigde de aanvraag niet om die reden heeft geweigerd, maar om reden dat de verzoekster niet heeft voldaan aan de voorwaarden om het recht op terugkeer te kunnen genieten die zijn bepaald in artikel 39, §1, van het vreemdelingenbesluit.

Verzoeksters inhoudelijke kritiek is derhalve niet gericht tegen het determinerende motief van de bestreden weigeringsbeslissing, zodat de aangevoerde schending van de overige in de aanhef van het middel aangehaalde rechtsregels, onontvankelijk is.

Het eerste middel is derhalve, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

*“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.*

*Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.*

*Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.*

*In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.*

*In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.*

*Indien verzoekster gehoord was, zou minstens ondermeer duidelijk zijn geweest dat verzoekster slechts voor een uiterste korte periode België heeft verlaten.”*

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekster geen burger van de Unie is en dat zij evenmin een familielid van een burger van de Unie is die gebruik zou hebben gemaakt van een recht op vrij verkeer. De verzoekster werd in het verleden wel in het bezit gesteld van een F-kaart, doch dit in functie van een Belgische onderdaan die in België verbleef en verblijft en die dus geen gebruik heeft gemaakt van zijn Unierechtelijk vrij verkeer. De verzoekster verzoekt thans om terug te worden ingeschreven in deze hoedanigheid, hetgeen haar werd geweigerd.

Aangezien de bestreden weigeringsbeslissing aldus geen verband houdt met het Unierecht, kan de verzoekster zich in dit kader niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekster dwaalt waar zij stelt dat de bestreden beslissing haar het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Dit is niet het geval. De verzoekster verbindt de kritiek omtrent het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, rechtstreeks aan de loze bewering dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

De verzoekster kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekster nagelaten heeft om op duidelijke wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing, die enkel de weigering inhoudt van de herinschrijving en die geenszins een bevel bevat om het grondgebied te verlaten, een schending zou inhouden van de rechten van de verdediging. Het middel is op dit punt onontvankelijk. Het beginsel van de rechten van de verdediging is bovendien in principe niet van toepassing op een administratieve procedure, zoals de procedure inzake medische verblijfsaanvragen. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekster kan zich bijgevolg niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

In de mate dat de verzoekster zich zou beroepen op een schending van de hoorplicht naar nationaal recht, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de weigering betreft van een aanvraag tot herinschrijving. De bestreden beslissing houdt derhalve de weigering in om een door een partij gevraagd voordeel te verlenen. In dergelijk geval kan de verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 September 2009, nr. 196.233).

Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht. De verzoekster maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout en zij licht haar derde middel als volgt toe:

*“Dat verweerder op een afdoende manier niet heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 74/13, geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van de verzoekster in het Rijk, haar leeftijd, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk, (cf. opleiding verpleegkundige aan het I.V.V. te Gent, haar reeds behaalde visum zorgkundige, haar huidige tewerkstelling als zorgkundige bij V. V., gevoegd bij het schrijven dd. 5.07.2018).*

*Dat verweerder geenszins in de beslissing heeft rekening gehouden met verzoeksters langdurig verblijf en met verzoeksters huidige tewerkstelling sedert februari 2018 in een knelpuntberoep in België.*

*Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*



*Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”*

De verzoekster brengt naar voor dat de gemachtigde niet afdoende heeft gemotiveerd waarom hij geen rekening dient te houden, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, met verzoeksters leeftijd, haar gezins- en economische situatie en haar sociale en culturele integratie in het Rijk. Meer concreet wordt de gemachtigde door de verzoekster verweten dat hij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar langdurig verblijf en met haar huidige tewerkstelling in een knelpuntberoep.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, geen enkele verplichting worden afgeleid om rekening te houden met een langdurig verblijf, met een tewerkstelling in een knelpuntberoep, met de leeftijd, met de economische situatie en met de sociale en culturele integratie van de betrokken vreemdeling. De wet legt enkel de verplichting op om rekening te houden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”* van de betrokken vreemdeling. Bovendien geldt deze verplichting enkel *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”*. De thans bestreden beslissing betreft evenwel geen dergelijke beslissing tot verwijdering, maar de loutere weigering van de aanvraag tot herinschrijving om reden dat de verzoekster geen recht op terugkeer kan doen gelden daar zij zich niet binnen de bij artikel 39, §1, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit vermelde termijn heeft aangemeld bij het gemeentebestuur.

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar argumentatie dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met of dat de gemachtigde diende te motiveren omtrent de in het middel genoemde elementen.

Het derde middel is ongegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE